

Oratorium

Wokalno-instrumentalne dzieło muzyczne przeznaczone dla śpiewaków-solistów, chórów i orkiestry, zazwyczaj oparte jest na tekście religijnym, jakiejś biblijnej historii

Gatunek oratorium wywodzi się ze [średniowiecznych](#) dramatów liturgicznych, które były wykonywane podczas specjalnych nabożeństw w przeznaczonym dla nich budynku, zwanym oratorio. Nazwa ta pochodzi od łacińskiego słowa *oro*, które oznacza „proszę”, „modłę się”.

Oratorium powstało praktycznie jednocześnie z [opera](#) i [kantata](#) i ma z nimi niektóre wspólne cechy. Jest bowiem gatunkiem muzyki dramatycznej, dla solistów, chóru i orkiestry. Jednak w odróżnieniu od opery w oratorium większe znaczenie ma nie sama akcja, ale opowiadanie o niej. Dlatego utwory oratoryjne pozbawione są akcji scenicznej, kostiumów i scenografii, wykonuje się je w kościele lub sali koncertowej. Zawierają dodatkowo partię epickiego narratora, to znaczy osoby opowiadającej o wydarzeniach, przedstawiającej poszczególne postaci.

Mniej liczne są oratoria świeckie o tematyce mitologicznej, baśniowej i historycznej, napisane do librett w językach narodowych. Szczególną odmianą oratorium jest [pasja](#), opowiadająca mękę Chrystusa i wydarzenia ją poprzedzające.

W polskiej muzyce współczesnej autorem największej ilości utworów zaliczanych do tego gatunku jest [Krzysztof Penderecki](#). Jego oratorium [Dies irae](#) poświęcone jest ofiarom Auschwitz, a [Siedem bram Jerozolimy](#) powstało z okazji jubileuszu 3000 lat Świętego Miasta.

Najśłynniejsze oratorium wszech czasów, pt. *Mesjasz*, skomponował w epoce [baroku](#) [Jerzy Fryderyk Haendel](#).

Więcej o oratorium piszemy w artykule [Opera i oratorium w pigułce](#).